

BAJTÁRSI

LEVÉL

1957. X. évf. 4. sz. levél, 25. oldal, Utrecht, 1957. április 7.

HUSVÉTI ISTENTISZTELET A SZOVJET TORKÁBAN...

Borzalmas veszteségek és a szovjet túlerő következtében 1945. márciusában összeomlott a Vértes-Bakony front...

A magyar hadsereg roncsai nyugatra igyekeztek, a szovjet fogóság elől az angolszászok kezébe kerülni. Így intézkedett a Honvédelmi Minisztérium is, de mi kismembek is azt képzeltük: a reménytelen helyzetben nagyobb bizalmunk van az ismeretlen angol-amerikai haderőnél hadifogságba kerülni, mint ellen sohasem harcoltunk...

Április 2-án, valahol Mária-Zell környékén, a gleccseres Alpokban, halálosan kimerülve egy üres, elhagyott gyárépülethez érkezett a ránhízott gépkocsioszlop. Egy hét óta először pihentünk fekvő helyzetben, először éjszakáztunk fedél alatt, félig-meddig emberi körülmények közt. A kocsi körül leszállt menekült polgári lakosság boldogan rakott tüzet a gyár üres helyiségeiben, s vacsora után azonnal pihenőre tért a meggyőzött menekültserég. A teherautók tetején utazó öregek és csecsemők, közöttük 1-2 napos újszülöttek is elmozdított anyjukkal; végre melegét érezték s csend honolt az elhagyott alpesi úton...

Husvéthétfőre virradtunk s a velünk utazó dr. Nagy Gyula református lelkipásztor még az indulás előtti husvéti Istentisztelet tartására kérte hozzájárulásomat. Kérését örömmel fogadtam, a veszély óráiban magunkba roskadva hallgattuk az Igét s a lelkipásztor megható beszédét. Majd felzengett az egyházi ének is: "Ments meg Uram..."

Epp az ima alatt egy csendősr lépett be a terembe. Hozzám jött s a fülembe sugta: "Százados ur, feletről erős géppuska ropogás hallatszik, időnként akna is vegyül bele. Német egységek erőltetett menetben vonulnak vissza. Szerintük néhány kilométerre az orosz..."

Azonnal intézkednem kellett volna a menetre, de nem voltam ura akaratomnak, látván lehajtott fejjel imádkozni anyámat s a többi házatlan menekültet, köztük kötélidegű embereimet... Nem! Nem romtom el ezt a husvéti hangulatot, gondoltam magamban, erre oly nagy szükség volt, mint a mindennapi kenyérre.

Kimentem én is a szabadba. Az őrszemmel együtt emléltünk kelet felé. Az órát egyre idegesebben nézegettem, a fegyverek egyre jobban erősödtek. Odahívtam vagy lo csendőrt s tüzelőállást foglaltunk az úton. Még páncélből is volt velünk, lesz, ami lesz! Csendültük...

A percek ólomlában haladtak. Végre fél 8 óra körül véget ért az Istentisztelet és az Úrvacsora-osztás. Azonnal kiadtam a parancsot: "Villámgyorsan gépkocsira, motort indíts, menet!" A menőülthad megérezte, hogy valami rendkívüli fenyeget... Percek alatt elhelyezkedtek a kijelölt gépkocsikon. Majd felszedtük útvéd csendőreinket is, a páncebőlűket leraktuk az országút közepére, hadd robbanjon a szovjet harcokosi talpa alatt.

Az oszlop elindult s percek alatt kőbeveszött az elhagyott gyárépület...

Cigarettaimat még órák után is izgatottan szívtam, s figyeltem

visszafelé. De nem történt semmi!...

A déli pihenőnél már túl voltunk egy német páncélgránátosokból álló védővonalon. Miután örökre elhaltak a keleti frontzaj számunkra, tájékoztattam a polgári személyeket az Istentiszteletről, melyet a szovjet torkában tartottunk... De ismét velünk volt a Gondviselés!...

oooOooo

K.K.

TÉP A GONDOLAT.

Tép a gondolat, mi lesz veled, hazám?
Milyen irányba sodor végzeted?
Jövőnk ködében vész el a fényed,
Vagy átvészelsz egy új évezrodet?!

Tép a gondolat, lángol-e még bennünk
A dicső multak tépott croje,
Sujt-e kezünk, vagy rabbilincsbe verten
Bennünket sájt a halál csontkeze?!

Tép a gondolat, mi lesz nemzetünkkel?
Könyvet vetünk a búzaszem helyett,
Vagy jármot tűrünk töretlen nyakunkon,
S görnyedten hajtunk másoknak fejet?

Tép a gondolat: hol van az igazság?
Vak istenasszony, kötve van szemed?
Billentsd már egyszer mérlegeg javunkra,
Vagy mérlegegéstől pokolba veled!

Tép a gondolat, hogy ennyi vér után
Még mindig vérzünk, sebünk nem heged.
Bekötött szemű mérleges asszony,
Dobd el mérlegeg, nyisd fel a szemed!

Tép a gondolat, meddig bírja népünk
A szörnyű terhet, mely reánk szakadt.
Vagy pusztulunk, mint hulló meteor,
Amely ogünkről a földünkre szaladt!

Tép a gondolat, de hitem még lángol,
Hogy ennyi vértől, melyet mi vetünk,
Jármunk lehull és bilincsünk törik,
Felvirradunk és újra ébredünk!

Megtépett zászlónk újra büszkén lengve,
Rongyolódva is viharnak feszül,
Összefogva a magyar a magyarral,
Világ viharját álljuk egyedül!

Hajas István.

oooOooo

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Március 15-én a Kádár-féle bábkormány a legszigorúbb biztonsági intézkedéseket fogánatosított nagy karhatalmi felkészültséggel odahaza, az egész országban. Budapesten a rondőrök szárai zárták el a Nemzeti Múzeumhoz, a Kossuth- és Petőfi szoborhoz vezető utcákat, ahol az említett kormány által rendezett "hivatalos" ünnepségek lefolytak. Azokon azonban csak meghívottak vehettek részt, összesen 2-300-an. A nyugati nemzetek sajtóképviseleit nem engedték be az ünnepségek színhelyére. A főváros területén egész nap géppisztolyos rondőrosztagok cirkáltak, míg a katonailag fontos helyeket és épületeket szovjet csapatok tartották megszállva. Otthoni véreink mely gyászba merülten, csendben, lakásainkon emlékeztettek az ezévi március idusáról.

Ha hazánk történetében egy századdal előbbre visszatekintünk, megdöbbenő hasonlóságot találunk az 1848-as és 1956-os események között. 1848-ban is ugyanazzal a szovjedéllyel, semmit nem latolgatva, de mindent egy kártyára téve, és ugyanugy mindenkitől cserbenhagyva, egyedül küzdött szabadságáért a magyar nép, mint 1956-ban. Azok az orosz katonák, akiknek lándzsái 1848-ban magyar hősök vérért ontották, talán azoknak a dédapáik voltak, akik 1956-ban a szovjet páncélosokkal gyilkolták népünket.

Az egyenlőtlen harc akkor is elbukott, most is. És most fel kell tennünk a kérdést -érdemes volt-e? Nem-e kellett volna inkább tovább hallgatnunk, bölcsen tárgyalgatnunk és megelégedni azzal, hogy a ravasz és hitvány alkudozások után otthon a tükrör előtt magunkat arculvöpjük? Nem-e lett volna jobb fékozni a szenvedélyeket, lehűteni a forró fejelet és így olesett hőscsirket megtartani az életnek? Mindezekre a kérdésekre -meg hőscsirk sírjai mellett is- csak egy feleletet adhatunk: Nem tehettünk másként! Otthoni népünk csak úgy csolokodhatott, amint csolokodott és valljuk, hogy a hozott áldozatok nem voltak hiábavalók!

Nem! Mert a magyar dráma bebizonyította a világ előtt a kommunizmus összes mélyenfokvó, belső ellentétait és minden borzalmát. A szabad világ különböző országaiban "politikai párt"-ként felburjánzott kommunista szervezetek növekedése és szétesése, régi, jóhiszeműek eltávolodása attól a mozgalmától, amely megmutatta igazi arculatát, miszerint nem egyéb, mint egy idegen rémuralom külpolitikai eszköze, a múltévi októberi magyar szabadságharcnak már eddig tényként megállapítható eredménye. A további követelményeket egyelőre lemérni még túl korai volna, de reméljük, hogy a feltárt tények elegendő bizonyosságul szolgálnak a szabad világ vezetőinek arra, hogy a szovjet vezetőkkel tovább tárgyalniok felesleges, hanem akár diplomáciai úton, akár gazdasági vonatkozásban csolokodniok kell a kommunisták ellen.

A magyar hősök meghaltak, akiknek pedig módjukban volt szabadulni időben, elmonokultak, akik pedig otthon maradtak, néma hallgatásra kényszerítve hordozzák rabszolga sorsukat abban a reményben, hogy a fölébresztett szabad világ lelkiismerete és önérzete nem engedi azt meg, hogy a szovjet véglegesen urrá legyen rajtuk.

A magyar nép büszkeségét a zsarnokság ellen továbbra is folytatja, de az eddigétől eltérő, más módszerekkel. Ezért történt, hogy az 1957 évi március 15-én csak az ÁVO. újságok csizmás lépteit és az idegen páncélosok zöreje volt otthon hallható. (:Bészlotok atvéve Sebastyén Györgynok a "Salzburger Nachrichten"-ben 1957.III.15-én megjelent cikkéből. :)

Europa jövőjében felmérhetetlen jelentőségűnek ígérkezik az az egyezmény, amelyet március 25-én, Rómában írtak alá a Benelux államok (Belgium, Hollandia és Luxenburg), Franciaország, a Német-Szövetségi-Köz-társaság és Olaszország képviselői. Ezen egyezmény célja, hogy a felsorolt államok, amelyek lakossága együttesen 160 millió, közös gazdasági ceységbe tömörüljenek. A szerződés ratifikálása után ezen államok fokozatosan leépítik az egymás között még fennálló vámhatárokat, miáltal egy közös piacot létesítenek. Ez nemcsak az áruk olcsóbbodását eredményezi majd, amely az általános életszínvonal emelkedését is maga után vonja, hanem világ-viszonylatban is hatalmas ipari és gazdasági erőt fog jelenteni ez a tömörülés.

A II.világháború után ugyanis csak két vezető világhatalom maradt, amelyek mindegyike oly hatalmas ipari és gazdasági felkészültséget képvisel, hogy egyedül képes a saját érdekeinek legjobban megfeleltető, önálló politikát folytatni. Ez a két állam: Az Amerikai Egyesült Államok 170 millió és a Szovjetunió 220 millió lakossal. E két nagyhatalommal együtt európai ország sem képes egyedül felvenni a versenyt sem ipari, vagy gazdasági, sem politikai téren. A folyamatba tett európai gazdasági egyesülés teljesen új világhelyzetet fog teremteni, mert annak útján Europa azonos felkészültségű és egyenjogú partnereként léphet fel, világpolitikai kérdésekben is.

Ennek az európai nemzetek életében beálló fordulathoz várható, hasznos politikai kihatásait az bizonyítja legjobban, hogy a szabad államok önként elhatározott egyesülése ellen Moszkva már is a leghöve-sebb harcot folytatja. Szinte azonos tartalmu fenyegetéseket hozott a Skandináv államok miniszterelnökeinek diplomáciai jegyzékben tudomására, ha államik területén automatámpontokat létesítenek, megvédolta Finnországot a militarizmus újralesztésével és végül rádió útján fenyegette meg Angliát, a Nyugat-Német Szövetségi Köztársaságot és Hollandiát. Az pedig már ma bizonyított tény, hogy amit Moszkva ellenez, az a megtámadottaknak előnyét szolgálja, de veszedelemes az, ha valakit dicsér, mert az nem a megdicsértnek, hanem a Kremlnek javát szolgálja. A moszkovita vezetők minden törvényese má is arra irányul, hogy az európai szabad nemzetek között még mindig mutatkozó nézeteltéréseket kiélelje s így a régóta kívánatos összefogásukat megakadályozza. Talán a márciusban

tartott bermudai tanácskozás után helyreáll az angolszászok Kroml által sikeresen megzavart egysége is, ami előnyösen befolyásolná a szabadvilág kommunizmus elleni állásfoglalását, szilárd egységbe tömörülését és az addig követett módszerek megváltoztatását is.

000000

TIZENEGY ÉS FÉL ÉV A KOMMUNISTÁK FOGSÁGÁBAN.

(folytatás)

Stalinogorizkban megint előlről kezdődtek a szokásos recept szerint a munkába törési kísérletek, de azok most is sikertelenek maradtak, sőt egy ünnepnap i kényszermunka miatt éhség-sztrájkot szerveztünk a legénység között, s magunk is újra "letettük a kanalat". Ezért azután egy német SS-ekből álló büntető táborba vittek át harmincadd magammal, mely azonban jobbnak bizonyult minden eddigi tábornál a német legénység nagy összetartása következtében.

Egy régi követelésünket teljesítették 1949 augusztusában: a hadifoglyoknak nemzetiségük szerinti külön választását. A magyarokat a Kievi és a voronyezi táborokba gyűjtötték össze. Én, több volom volt honfitársal és bajtársal együtt, Voronyezsbo, oroszországi utolsó állomásomra kerültem. Itt előggé rendezett viszonyok között éltünk, különösebb esemény nélkül-egészen 1950 decemberében betörtetett hazaszállításunkig. Itt kaptunk otthonról néhány rejtjelezett üzenetet, melyekben ismerősök és hozzánk tartozók értesítettek részletesen a magyar helyzetről és arról, hogy mi vár ránk, ha hazakerülünk. Ennek folytán határoztam el, hogy Romániába érve, az első adandó alkalommal megszököm s Magyarországon éthaladva Nyugatra megyek. Tényleg, midőn 1950 december 8-án Máramaroszigetre ért a szerelvényünk, az éjjeli órákban még ezen állomásról megszöktem. Egy hétig tartó gyönyörű szép út után a Vihorlát-Gutin hegységen keresztül, Szatmárnémeti mellett értem el a román-magyar határt. Oriási pechemre azonban tejfehér ködbe kerültem, eltűvödtem s beoszaladtam a román határ ÁVO-sok kezébe. Egy hétig hurcoltak ezután Szatmárnémeti, Máramarosziget és Nagyvárad román ÁVO-s börtönpincébe ide-oda, míg végül is december 23-án Biharkezesztesnél átadták a magyar ÁVO-nak.

Ezek még az-nap összebilincselve, gépkocsin felszállítottak Budapestre, az ÁVO Mosonyi-utcai börtönébe. Ezzel kezdődött el a majdnem 6 évig tartó magyarországi halváriám. Négy hónapig gyötörtök itt testi és lelki kínzásokkal, csaknem az örületbe vergettek s így kikényszerítették, hogy egy csupa koholt terhelő adatot tartalmazó hamis jegyzőkönyvet írjak alá. Midőn ez megtörtént, átszállítottak a budapesti katonai börtönbe, mint vizsgálati foglyot, ahol 1951 júniusában állították elő elsőfoku haditörvényszéki tárgyalásra. Hiába védkeztem azaz, hogy a jegyzőkönyvet a legmagasabb foku testi és lelki kényszer hatása alatt írtam alá s annak adatai mind hamisak. A honvéd ügyész 3 tanu produkált, ahilet akkor láttam először életombon. Egy tanu pedig egykori alárendelt alhadnagyom volt. Az ügyész tanu össze-vissza hazudoztak: mindent rám, s midőn megérdeztem tőlük, hogy látták-e azt saját szemikkel, amit vallottak, mindgyik azt válaszolta, hogy nem, csak úgy hallották másoltól. Egykori alhadnagyom pedig csak jót és szépet mondott rólam, bár ezzel hitette magát an ak, hogy még a tárgyaláson vagy azután rögtön le tartóztatják.

Ezek után egy Sebes nevű katonai-ügyész halálbüntetést kért rám, majd a haditörvényszék Andó ügy. halálbürt (ugyanis addig 200 halál-as ítéletet hozott) elnöklétével büntésnek mondott ki a háborús bünt-csokmány elkövetésében és 8 évi börtönbüntetés a ítélt. Ezt a büntetést ugyanezen év októberében másodfokon helybenhagyták. 1951. év végén átszállítottak a székesfehérvári katonai börtönbe, ahol közel 1 évet töltöttem borzasztó bánsmó és éheztetés mellett. Nappal a börtönőrök kínoztak, éjjel rokonok: a poloskák.

Súlyosan megbetegedtem, s vesegyulladásal és roppant magas vérnyomással a budapesti katonai rabkórházba szállítottak, ahonnan még gyógyulatlanul, 1952 november végén, a mária-nosztrai állami börtönbe vittek tovább.

Ez egy ugynevezett szigorított börtön volt, politikai foglyokkal zsúfolásig megtömve. Egy kis 4x2 m-es magánzárkába sokszor 6-7 rabot összezúfoltak, ahol mindennemű foglalkoztatás nélkül hülyén és

banban bántuk a fehér falat, és egymás raplójai, valamint a börtönőrök komiszkodásai miatt sokat szenvedtünk. Szörnyű volt!

Végre 1954 márciusában sikerült egy rab munkahelyre kiküldetnem: a csolnoki bányához. Bár rossz volt itt is a bánásmód és szörnyűek a bányabiztonsági berendezések, nagy volt a munkahajtsza is, mégis megváltás volt ez számomra, mert volt egy kis mozgási körletem, jobban tellett az idő, s könyvekhez is hozzájutottunk. Majdnem 2 esztendő telttem itt el. 1955 novemberében azonban azon a címen, hogy hangadó vagyok, s politikai szempontból megbizhatatlan, bezáratották ismét Máriánoszt-rára. Innen 1956. október 28-án szabadították ki a szobi vasutasok és az ifjuság.

Pár nappal utóbb elragadt engem is a forradalom szele, s Győrben exponált beosztást vállaltam, melyet nyomon követett az oroszok emlékezetes november 4-iki reáktörése. Egy heti ellenállás, majd bujkálás után könyvtelen voltam hazámat elhagyni.

S most itt élek Hollandiai testvéreink szerető gondoskodása közepette országukban. Állásuk, otthonuk juttattak. Olyan otthonhoz, ahol családtagként kezelnek, s még a gondolataimat is ellesni igyekeznek. Itt sikerült végre megtalálnom a lelki nyugalmamot és az amnyi időm keresetül nagyon hiányzó szeretetet.

Bajtársak! Rövid kis vázlatban számoltam be a velem történetekről és azokról az állati módszerekről, melyekkel emberek ezreit, sőt millióit tartják rabságban Keleten, ahonnan a magyar nemzet az utolsó két évszázadban csak gyötrelmet, fájdalmat és rosszat kapott.

Ezekről az élményekről, az MVD és az AVH borzalmas módszereiről még sokkal részletesebben, szakszerűbben és könyv alakban is be akarok számolni.

Előbb azonban egy kis belső lecsitulást keresek, s gyógyírt próbálok találni a még mindig égő és új lelki sebeimre.

Egy új monokült csö.bajtárs.

oooOooo.

A MEGFIZETETT ÖRÖM.

(folytatás)

-Porci?... Nem volt szal senki, csak ez a kutya itt mutatott a jv. a szoba közepén basalva lihogó állatra.

-Hát ez az!... Azt akarom kérdezni, hogy ez a kutya is...?-

-A hegyi gyalogúton megkérnyőkezett bennünket, s lassan eltaláltuk a szándékát. Porci a neve?-

-Az. -

-Ah! Hát ennek a nevét kiabálta a gyermek, a kutya azért lett olyan ideges. Székely ember volt, aki elkeresztelte. De, hogy ne veszítsünk több időt, megkérem asszonyom, hogy a gyermekkel siessen megnyugtanni a szülőket, mi pedig harangoztatni fogunk, hogy a gyermeket keresőket értesítsük. -

A hírverés azonban nem ment olyan könnyen, mert a harangozó is kinn kutatott az erdőben, a feloságo pedig bőbeszédűen szabadkozott, hogy ő még közelről sem látta a harangozat.

-Nem nagy szerencsétlenség az, ha nem is ért hozzá -, mondta a törm., - majd olhúzzuk mi a strófát, csak tudjunk bejutni a kötelek végéhez. -

-Altkor már mehetünk is! - Indítványozta gyors elhatározással az asszony, mert bizony szegény aram este óta már lejárt a lábat.

A kis harang légy hangon, szeliden kezdte hirdetni az örömhírt, de a végén már oly hevösen járt ide-oda a nyelve, mintha harci riadót hirdetne. A parancsnok nem is hagyta szó nélkül.

-Hát ez éppen nem az, aminek köszült, de hát... ki, minol nem a mestere... Szól-e eredményt? - kérdezte az ablakon kitéekintő társától.

-Csak egy fényt látok bszelődni a község felől. -

-No, az bizonyára a harangozó lesz, feltűnt neki, hogy valaki a munkájába kontárkodik- miközben egy rántással megállította a harangozt.

Amikor beléptek a pinés szobába, a fáradságtól alig álltak a lábukon. Csak most érezték igazán, hogy ez az esemény mennyire igénybe vette erejüket. Kimerülten lerogytak az olvásott székekre.

-Sejtem, mennyire éghetnek a lábai? - kérdezte először a pa-

rancsnok egy kis szünet után.

-Érdekes törzsörmester úr, csak a kor éreztem ezt először, amikor átléptem a szoba küszöbét. -

-Annak az lehet a magyarázata édes öcsém, hogy a ma elért eredményünk teljes egészében lelki megnyugtatóra szolgál, s a lélek legyőzte a testet. Nem csodálkozom rajta, mert nálam is az a helyzet. Az élettem egyik legboldogabb bráját élem most, mivel a hosszú szolgálati időmnek a mai siker a legszebb gyümölcse még akkor is, ha nem fogja diszítani a Tevékenységi Naplómát. Bajtársam, legyen büszke arra, hogy életpályájának a kezdetén szerencsése volt ilyen nemes, gyönyörű eredményt elérnie. Most azonban nagyon siessen lefeküdni, hogy reggel még kipihenhesse magát. En is azt teszem, de előbb záradékolom a szolgálati lapunkat. -

A parancsnok még be sem fejezte munkáját, a társa már az igazak álmát aludta, nagyokat fújta a takaró alatt. A jv. is levethőzött, eloltotta a lámpát és sietve magára rántotta a takarót. Alig hogy lehunyta szemét, valaki nagyon gyengéden megkopogtatta az ablakot. Ah, no... tiltakozott bosszúsán magában. - De ilyet?... Éjjel 2 órakor?... Eppen elég volt már... S ekkor egy újabb kopogás rezdült az ablakon. Nem tetterős, nem türelmetlenségre tanuló, s nem talakodó, de halk, mély, csendes kopogás volt, mint mikor az ereszről egy-egy vízecspeppel csöppen és lágyan, fájóan hull az orosz alatti kőköcskára. Kinyitotta az ajtót és ki-szólt: Mi az?

-Hát mégis?... - szólt vissza egy ember, aki már kifelé indult az udvarból. - Nem haragszik örmester úr amiért zavarom? - kérdezte szerény hangon.

-Nincs arra jogom, de talán valami baj van? Jöjjön be! - A fáradtság olyan sullyal nehezedett a jv.-re, hogy alig tudta megtalálni, majd meggyújtani a lámpát.

A férfi szorenesés jóstét köszöntése közben belépett a szobába és megállt az ajtó mögött. A lámpa szikár fénye lassan megvilágította a férfi széles, csontos aláját, aki hangtalanul, merőn nézett az egy szélén ülő törzsörmesterre. Ajkai meg-megrándultak, de néma maradt továbbra is. A csendőrnök gyanus volt a férfi viselkedése, tekintetével gyanakvóan végigmérte és kíváncsian újból kérdezte tőle:

-Valami nagy baj van talán?

A feltett kérdésre a férfi arcizmai megrándultak, ami elárulta, hogy bensejében nagy harcot vív. Már-már győzni látszott, mint férfi, de az utolsó pillanat mégis erősebb volt a nagy darab embernél és két könnyesepp legördült az arcán. Ez meglepte a csendőrt, a férfihez lépett, két kezét vállaira téve szelíd részvétel kérdezte:

-Talán a Riska tehén?... vagy a ház?... De akkor is... atyámfia. Maga úgy látom az élet harcában megéződött kemoly férfi, akihez nem illik a könny. Mondja csak, mondja szaporán, hogy mi a baj s majd segítünk rajta.

-Semmi, semmi örmester úr, most már semmi! Felelte végre a tagbaszakadt férfi. - A fiam... előkerült! -

-Ah! Maga az elveszett kis gyermeknek az apja? Ertem. Rendben van. Előkerült! És ami fontos, egészségben. Elárulom, hogy mit gondoltam maga fölél: Azt, hogy hosszú pohárból egri bikavért fog inni ma éjjel a kis fia egészségére. Mert ahogy n mondják: a magyar ember iszik banatában, de még többet örömben. Eppen ezért igen meglep, hogy a megtalált kis gyermeknek az apja itt, s nem valamelyik koresnában emelgeti a poharat. -

-Igaz a van örmester úrnak. Szentül úgy is tettem volna, de a gyermekem előkerülésének körülményeit nem tudom megérteni s ez az, ami engem ide és nem a borospohár mellé vitt. -

-Nem tudja megérteni? Erdős... Mit nem tud abban megérteni?

-Hm... Tessék csak meghallgatni örmester úr! Szürület óta a föl való kerest - mutatott a gyereket után. Minden árkot-bokrot átbujtunk és hiába... Örmester úrét meg nem is keresték, mégis megtalálták. Lássá, ez az, amit nem tudok megérteni és még ehhez azt, hogy a kutyát sem látta semmi, de az ugatását sem hallottuk. Örmester úrét meg a kutyá ugratására, vonítására mentek vissza. Hát ezt... ezt találom én furcsának, érthetetlennek, és mindig arra gondolok, hogy mi lett volna, ha örmester úrét nem jönnék?... Hát lássa, ezért nem mentem el a koresnába, mert mielőbb látni akartam azt az ember-fiát, aki a gyerekeimet ilyen csoda módon előkerítette, s megköszönjem neki a nagy jóségát, amit velem tett. -

FELSZABADULÁS.

A nagy szabadságharc lezajlott. Legalább is egyelőre. Mert ki tudná megmondani, hogy ez ezer meg ezer magyar hősnő, fiatal vére, az orosz steppékre elhurcolt özvegyek jajkiáltása, a sok ezer anyának, hitvesnek ömlő könnye, az árván maradt kis magyar gyermekek zokogása mit váltott ki? Ki tudná megmondani, hogy a szörnységes nyomor, a felfofozóbb nélkülözés, a látszólag hiába és feleslegesen ömlött drága sok magyar vér mikor és hol hozza meg vagy érezteti az eredményt. Hogy a szabadságharc nem volt hiábavaló, az ma már bizonyosnak mondható. Hogy az csak kezdete volt a bolsevista kolosszus ledöntésének, s hogy Europa egyik kis nemzetének hősi kiállása csak útát mutatott a bolsevizmus rabigájában szenvedő népeknek, az már ma kétségtelen. Nem lehetetlen, sőt valószínűnek látszik, hogy a bolsevisták által elnyomott népek között a legprimitívebb, az orosz, maga is rá jön, nem lehet a végtelenségig terrorral, szorongással, propagandával kormányozni a népeket.

Láttuk a dicső szabadságharc lefolyását. Láttuk, hogy a beömlött bolsevisták milyen kegyetlenséggel folytatták el egy nemzet küzdelmét, amely csupán az igazságért, a szabadságért folyt. Biztosra vehető, hogyha egyszer az elnyomott nemzetek közül az orosz is fegyvert ragad elnyomói ellen, ott ez a szabadságharc kegyetlenkedésben felülmúl minden emberi elképzelést. És talán azok, akik tegnap még meggyőződésből vallották magukat kommunistának, azok ma már kiábrándultak a mákonyból, feltámadtak a mesterséges kábultságból, és holnap ezek lesznek a kommunisták elleni harcban a legfanatikusabbak, a legelszántabbak, akik még a kommunizmus csirját is ki akarják irtani.

Több menekülttel beszélgettem. Beszélgetésünk az otthon lefolyt hősi szabadságharc körül forgott. Egyik magyar munkás közülük elmondotta, hogy ő is meggyőződéses kommunista volt.

-Minket annak idején vörösnek tartottak, és méltán. A vörös áfiumnak évekig tartó tudatos edzölása hatott. Mi tényleg meggyőződésből vallottuk magunkat bolsevistáknak. A különböző hatóságokkal bajunk nem nagyon volt, mert az esetleges összecsközést kerültük. De tettek ezt azért is, mert a hatóság beavatkozása, sőt szorosabb figyelése is megakadályozta a további eredményes munkát. Nem élhettük a párt életét úgy, ahogy szeretnénk volna, és természetesen a párttagok kiképzése és továbbképzése is csak zökkenővel vagy sehogysem ment.

Különösen nehéz volt az utánpótlás, az ifjuság vezetése és nevelése. Ezért is szükséges volt a nyugalom.

A vallással és annak képviselőivel, a papokkal is hadilában álltunk. Egyes kiváló szónokok egy-egy, esetleges sorozatos előadása többet értett, mint amennyit használt a párttanfolyamok hónapokig tartó munkája.

Egy-egy kimagasló egyházi ünnepeken vagy ünnepségeken pl. a "Vörös Csepel" tündetőleg többet tett, mint amennyit a legmerészebbek is remélni mertek volna. Ezt egyrészt ászonyainknak lehetett köszönni, akiknek legnagyobb része egyáltalán nem s csak igen csekély részben volt átitatva a kommunista tanoktól. Hiszen előttük is letagadtuk igazi elgondolásunkat, pártállásunkat. Másrészt az egyház elert sikere köszönhető volt a pártnak, amely ilyenkor nemcsak szemet hunyt tagjai "tilongésának", de búzditotta is őket a tevékenységre, a szereplésre, hogy ezáltal a gyanút eltorelje magáról és bujltathesse megfigyelőit az egyház által vezetett intézményekbe, amelyekben ezek közül többen idővel egyházi szempontból megbízhatónak látszottak.

A front közeledtével mi mámorosak voltunk az örömtől. Örültünk, hogy azok szabadtanak fel bennünket, akiknél már évtizedek óta szabadság van. Szabad az érzelem és gondolat megnyilvánulása, szabadon élhetjük pártéletünket.

A Főváros is elesett, de vele együtt "felszabadult" az egész ország. Az otthoni viszonyok is lassan konszolidálódtak és elértek egy bizonyos nyugalmi állapotot. Mi repesve vártuk azt a szabadságot, amit a párt éveken keresztül a fülünkbe szajkóztott. Vártunk, és megint csak vártunk...

A párt most már nyíltan működött. Mi, a régi tagok, megbecsült személyek lettünk. De a legnagyobb, a legnehezebben várt és sokat szajkóztott jobb életnivő csak nem ért el. Pedig ezt vártuk legjobban. Helyette jött a sztrájk-tilalom, a több munka, és munka után a párt-iskola. Nincsen volt a gyár, de a fizetésünk sehogysem állt arányban

az élelmiszerek és iparcikkek árával. Sőt ha pénzünk lett volna, akkor sem azt vehettük, amire éppen szükségünk volt, hanem legfeljebb azt, ami éppen kapható volt. Ez pedig minőségileg messze elmaradt attól, amit háború előtt vettünk és vehettünk. Nem is szólva a különféle felajánlásokról, kölcsönökről, mely összegek a fizetés szerint igazodtak; járómán megkérdeztünk, illetve határozott hozzájárulásunk nélkül kellett ezeket jegyezni, melyet havi részletekben levontak.

Időközben elkezdődött a háborús bűnsők, a nép ellenségeinek felszámolása is. Illetve talán ez folytatódott. Akkor, amikor ezeket a kirakat pereket folytatták, nem solat törődünk azokkal. A vezetők legfeljebb feleltek azért, amit tettek, vagy tenniük kellett volna, de elmulasztották.

Igy folyt le az ország tíz éves élete.

Az élet napról-napra nehezebb, sőt keserves lett. Az egész "felszabadításba", a pártba vetett bizalmunk megrendült. Sokan közülünk ezt már nyíltan is hangoztatták, amennyire ezt ilyen módon megtenni lehetett. A párttól való végleges elfordulás, annak nyíltan otthagynása, túl merész vállalkozás lett volna.

Egyszer aztán kirobbant a szabadságharc. Nehezen lehetne megmondani bárkinék is, miként, hogyan, ki által vezetve, vagy vezetés nélkül tört-e ki? Hogy előre kitervezve nem volt, az bizonyos. Talán az áll közel a helyes meghatározáshoz, ha azt mondjuk, hogy a magyar nép minden rétegének elnyomottsága, az általános lerongyolódás, szegénység, a végtelenségig fokozott elkeseredés, az évtizedes nélkülözés, a szabadság, de a valódi szabadság utáni olthatatlan vágy, az igazság, szponjtózsása robbantotta ki spontán a szabadságharcot. Az egész magyarországi kommunista rendszer régóta a robbanásához állt közel, csak éppen a szikra hiányzott ehhez. De az is kipattant. Kipattant onnét, ahol hőv, elszántság, valmerőség, önbizalom, bizidoni tudás meg van ahhoz, hogy ilyen nagy vállalkozás elindulhasson.

Kipattant a szikra az ifjúságból! Mi idősebbek csak felfigyeltünk a kezdeti eseményekre. És amikor ezekhez egyrészt a siker járt, másrészt meg az eddigi elnyomók - az első kábulatból felébredva - az igazi felszabadítók ellen fordultak minden eddigi terrort felmuló hegyetlenséggel, mi is megtaláltuk helyünket. Beilleszkedtünk ifjúságunk sorába, sokan hősihalált haltak. Közülünk is. Harcoltunk az igazi szabadságért, Hazánk felszabadulásáért, bizdóttunk a vallás szabad gyakorlatáért, gyermekeink boldogulásáért. Csak egy megszállás és kommunista mentes magyar haza nyújthat boldogulást fiaink. A mult évi szabadságharc a magyar nép harca volt, kivette abból részét gyermek, fiu és lány, asszony és férfi, tanuló és munkás osztály különbségre, vallásra és politikai pártállásra való tekintet nélkül, kivéve a megfizetett moszkovita béreenceket.

Ilyen szabadságharcot a világtörténelem még nem jegyzett fel, ahol tankok erdeje ellen körömmel, puszta kézzel harcol egy nemzet egységbe forrott minden tagja.

A nagy harcok legutóljára Csepelen ülték ki. A valamikor "Vörös Csepel" most megmutatta, hogy a szent nemzetiszínű zászló fehérrje az ott elesett hős munkások vérével pirosult meg, de reményült még is megmaradt egy megszállás nélküli, kommunista mentes magyar haza iránt.

Mi alaposan kigyógyultunk a bolsevizmusból!

Ezren és ezren áldozták életüket a szabadságért és az igazi felszabadulásért. En azt hiszem, hogy ezzel a vérfürdővel megtisztult a vörös saláttól az otthoni munkásság, az internationalista magyar munkásból hazáját szerető, azért mindent feláldozni is tudó magyar testvér lett.

Most kimenekült magyar munkás.

oooOooo

BESZÁMOLÓ A CSENDOR NAPROL.

Éz évben február 14. munkanapra esett s így a mi napunkról -Vezetőnk kivánságának is megfelelően- többnyire február 16. és 17-én emlékeztetünk meg a szabad világ minden részében élő Bajtársaink.

Az ide beérkezett tudósításokból megállapíthatjuk, hogy emlékezésünk mindenütt szerény, de méltóságteljes volt s a vérfelölt szabadságharc utáni nemzeti gyászunkhoz illően, bensőséges.

Mindenütt Istentiszteleteken vettük részt, amelyeket a cső. nap alkalmából rendezett Bajtársi találkozók követtek.

Ausztóriában Salzburgban és Brezzenben emlékeztetk csoportosan napunkról. Az utóbbi helyen résztvevő egyik honvéd altbgy. ur az alábbiakat jelentette Follusházy Lajos altbgy. urnak:

"Örülök a szerencsénél, hogy az idei vorarlbergi cső. napon jelen lehetek!

Köszönöm a csendőröknek, hogy minden évben ily szép örömnapot szereznek számomra is.

Kérem az Eggek Urát, hogy mielőbb támassza fel az m. kir. csendőrséget, mert akkor szeretett Hazánk is feltámad!"

Hollandiában egyik újonnan kiemeltült bajtársunk lakásán jöttünk össze s alkalmommal a legidősebb átnyitotta jelvényünket is ideérkezett új Bajtársainknak.

Ausztráliában két helyen is tartottak csoportos összejövetelt bősőséges bajtársi együttlét keretében.

Braziliában az ottani legidősebb Bajtársu k súlyos operációja miatt személyesen részt nem vehetett, de kíváncsága szerint zajlott le a cső. napi összejövetel. Összes Bajtársaink megjelentek azon és a résztvevő legidősebb meleg szavakkal méltatta a nap jelentőségét, megemlékezett Hazánkr, Népünk szörnyű tragédiájáról, Testületünk múltjáról, élők és megdöcölt hősieinkről, martírjainkról. Az igazi bajtársi szellem fűtötte meghitt légkörben maradtak együtt hosszabb ideig és az az együttlét mégjobban eggyé kovácsolta a csendőr szíveket.

Canadában február 16-án este, Calgaryban családi vacsora keretében tartották meg a cső. napot, amelyen a közvetlen családtagokkal együtt 32-en voltak jelen.

A vacsora előtt két Bajtárs megnyitó, illetve ünnepi beszédben emlékeztet meg Testületünk múltjáról, szelleméről, valamint az elmúlt világháború alatt és után hősihalált halt Bajtársainkról és azokról, akik itt idegenben hunytak el.

Ezután két gyermek és két felnőtt szép és hatásos szavalata következett.

Vacsora közben a pohárköszöntőt az ottani legidősebb Bajtársunk mondotta, aki megemlékezett a nemrég, elhunyt Kornányszó Ur nréről. Egy perces csendes felállással adóztunk emlékének.

Hamiltonban helyiség hiánya miatt február 24-én tartottak cső. napot. Az ottani rk. egyház Szt. István termében 13 órai kezdettel főzös ebéd volt, amelyen 70 fő vett részt. A canadai Királyi Fővas Csendőrséget Pritchett őrnagy, a hamiltoni Department vezetője és Thomson szds. beosztott tiszt képviselte. Mindketten rendkívüli figyelemmel kísérték az ebédet követő műsort.

A műsort vezette és a vendégeket, angol, illetve magyar nyelven egyik Bajtársunk üdvözölte. Asztali áldást osztott Szeder Mihály rk. plébános. A magyar Hírszövegét elmondotta együttesen a közönség. A csendőrnapot és a szabadságharcot méltatta az ottani csoportvezető bajtársunk. Ezután Szeder plébános üdvözölte a csendőröket és beszédében kiemelte azt is, hogy a m. kir. csendőrség tagjai hosszú és értékes szolgálatuk után, mint nyugdíjasok is hasznos szolgálatokat végeztek a magyar falvak és községek életében, vitéz Nagybanai Horthy Miklós Kornányszó urat bucsúztatta a csoportvezető. Szavaltak, illetve magyar nótákat énekeltek a Sáfányos Híslányok. Ruzsa Jenő ref. lelkész rövid beszédében igen melegen emlékezett meg a magyar kir. csendőrségről. Külön kiemelte a Testület tagjainak szolgálatteljesítések alkalmávali kitartását és buzgalmat. Hazulról most kiemelt bajtársunk Híslány megdöcön szavalta el a "Magyarnak lenni" c. verset. Területvezető bajtársunk rövid üdvözlő beszédében az összetartásra bízottatta a megjelonteket. Dr. Papp György kanonok, g. l. lelkész üdvözlése következett ezután. Új kiemelt bajtársunk Híslány szavalta Hajas István egyik versét. A torontói csoport vezető-helyettes bajtársunk üdvözölte a hamiltoni csoportot és a wellandi-csoport nevében pódig a csoport megjelont vezetője. Egyik detektív bajtársunk a m. kir. államrendőrség nevében szólalt fel, tartalmas beszédében kihangsúlyozta a két Testület közötti bajtársi szellem és összerfartozásosság szükségességét. Gérus István, régi canadai bajtársunk angol nyelven bucsúzott el a canadai csendőrség képviselőitől és záró beszédében a bajtársi szeretetre és összetartásra hív-

ta föl a figyelmet. A magyar és angol Himmuszokkal ért végett a hívés emlékeztetés, amelynek megrendezése az idén is, miként a múltban, a csoport péntékes bajtársunk érdeme. Munkájában hathatós támogatást a régi canadás Schuller bajtársunk családjának hölgy tagjai, Gérus István bajtársunk felesége, valamint Szövetes Sándor brm. bajtársunk menyasszonya, Nagy Margit.

Montrealban február 17-én gyűltek egybe Bajtársaink a Pintér féle vendéglőben és közöttük volt egy újonnan kimenekült bajtárs is, aki összefoglalóan ismertette az otthoni szabadságharc eseményeit a szoborban szemléltetésen is résztvevő.

Torontóban február 16-án a Szt. Erzsébet rk. egyház dísztermében emlékeztetők Bajtársaink is résztvettek azon a Canadai Magyarok Szövetségéhez tartozó egyházak, egyesületek és szervezetek vezetői, valamint csendőr barátok, összesen 160 fő.

"Az ünnepélyt megnyitó Szathmáry Károly szds. csop. vez. meleg hangon üdvözölte a megjelent Bajtársakat, hozzátartozókat és vendégeket, kiemelve a szabadságharcos vezetőket. Megemlékezett a szabadságharc hősi és mártír halottairól, majd pedig a közelmúltban elhalt Horthy Miklós volt Kormányzó úrról, akit emlékének egy perces néma felállással állított az ünnepély vendégereg.

Utána bemutatatta két Bajtársunk új menekült feleségeit, sok szerencsét kívánva az új hazai földjén, átnyújtotta nekik csoportunk ajándékát. Majd pedig a Torontóba érkezett többi csö. hozzátartozókat mutatta be, kiemelve egy csö. feleségét, akit két csö. fia ma is otthon szülföldi.

Következett a híres öz-vacsora, melyet Kocsis János és Varga László régi canadás, Török István, Horváth Mihály Bajtársak és családtagjai adományoztak és el is készítettek. A felszolgálat a Bajtársak feleségei végezték, akiket csoportunk nevében a Területvezető bajtársunk felesége egy-egy szál fehér székfűvel díszített fel.

Vacsora után Török Bertalan törm.v. csop. vez. helyettes, ünnepi beszédben röviden méltatta Testületünk dicső múltját. Rámutatott a ma is összetartó csendőr szellemre. Senki nem dobhat ránk követőlen szégyellhetjük és nem tarthatjuk bünök, hogy olyan közbiztonsági testületnek voltunk a tagjai, amely csak a magyar föld fiait és csak is erkölcsileg megvalogatottakat fogadott kebelébe. Ezért alázatos szívvel, de tiszta lélekkel állhatunk majd az Ur Isten ítélőszéke elé, mert esküvel fogadott köteletségünket nem sátnai gyűlölettel, embertelen kegyetlenséggel és pokoli kínzásokkal hajtottuk végre, ahogyan azt a hazug propaganda eliontunk beillitotta és ahogyan az történik otthon éppen ma, hanem istenfélő lélekkel, becsületos magyar szívvel, felelősségünk teljes tudatában, mindenkor és mindenütt Hívem, becsülettel és Vitézül teljesítettük.

Fogadott új hazánk múltján megérdemli, hogy törvénytisztelő, becsületos polgárai legyünk! De hiába hordjuk ma már legtöbben zsebünkben állampolgársági igazolványunkat, gyermekünk ajkát -sajnos- hiába olyan nehezen hagyja el egy-egy magyar szó, és hiába dúskálunk minden földi jóban, szívünk mélyen lappangó gondolatainkat eltitkolni lehet, de letagadni nem hogy majd egyszer megpihenni mégis csak oda vágyunk, ahol Apáink, Nagyapáink nyugosznak, az anyai sok könnyel és vérral áztatott magyar föld gyomrába, egy csendes kis akáclobos temetőbe!

Ezen gondolatok jegyében fogjuk szorosabbra egymás kezét, hogy egy szívvel és egy lélekkel, a Mindenhatóba vetett törhetetlen hitünkkel, tudjunk hinni és bízni a sárhatipert Testületünk, a föld poráig megálázott és meggyalázott Nemzetünk, és szétfűtött drága magyar Hazánk feltámasztásában! Adja a magyarok Istene, hogy ez a minden becsületos igaz magyar álma mielőbb valóra váljék!

Beszédét az egybegyűlt közönség olérzékenyülve hallgatta végig és ki-kiből, valamint szűnni nem akaró tapsal jutalmazta.

Ezután a csop. vez. az ünnepély színpadhoz hozzájáruló Bajtársak és hozzátartozók önzetlen munkáját s adományait köszönte meg meleg szavakkal. A vacsorát készítő Bajtársak feleségeinek pedig a csop. vez. h. a csoport egy-egy kis ajándékát nyújtotta át."

A torontói csoport tilenc menekült hozzátartozót és hat szabadságharcos vezetőt látott vendégül szállalomal.

Másnap, vasárnap délelőtt a hősi és mártír-halált halt Bajtársainkért az rk. templomban gyász-misézt szolgáltatót a csoport, a re-

formátus templomban pedig róluk ima keretében emlékeztet meg a lelkipásztor. Az Istentiszteleteken Bajtársaink gyászkarzólaggal jelentek meg.

Wellandban a csőnapot február 19-én tartotta meg az ottani és port-colbornei csoportunk egy-öt niagarafallsi Bajtársunk részvételével. A cső, barátokon és hozzátartozókon kívül szép számmal jelentek meg a helyi és környéki honvéd Bajtársak is. A napot a csop. vezető méltatta, utána hatóság beszédet mondott az MIBK canadai területvezetője: Esőő ezds. Itt is méltóan emlékeztet a kormányzó Ur elhalalozásáról.

Az U.S.A.-ból értesültünk, hogy több csoportunk emlékeztet bajtársi összejövetel keretében a csőnapról, de részletes tudósítást erről csak New-Brunswickből kaptunk, amelyet teljes egészében az alábbiakban közlünk:

"A naptári helyzet miatt ez évben a csendőrnapi február 17-én tartottuk meg.

Az Istentiszteletek után-amelyeket Borsy György és dr. Kósa András lelkes urak tartottak és prédikációjuk teljes tartalmát a Testület múltjának és erkölcsi értékeinek kidomborítására szentelték-12 óras közveti bajtársi közös ebéden, mintegy 120 személy vett részt. A megjelenteket Horváth Sándor bajtárs köszöntötte. Az évfordulót Zalántar János méltatta. A Testületet az olismerés, az értékelés, a jövőbe vetett remények vázolásával v. dr. Agh László az MIBK főcsoport vezetője, Varsvay Zoltán az amerikai Antikommunisták Szövetség titkára, dr. Csávosy Leó az amerikai Szabad Magyarok Szövetségének elnöke és dr. Bodnár Gábor az amerikai magyar cserkészok vezetője üdvözlöttek. Az ebéd végén Horváth Sándorné, szül. Kürthy Zsuzsa művészettől magasabb csillagásával Sajó Sándor "Nehéz magyarnak lenni" költeményét szavalta el Gödry Julia művészi zongora kísérete mellett. A bajtársi szellem és a testi-leleti érzés őbrentartásának fáradhatatlan munkásai: Horváth Sándor és Földes Domokos bajtársaink voltak. Az őszinte tisztelet és minden köszönet Nekik jár."

..

Központi Vezetőségünk a csendőrnapi emlékezőesekért köszönetét és dicsőretét ezúton fejezi ki úgy a rendezőnek, mint a szereplőknek.

A magyar szabadságharc vérfelajjítása utáni új feladatainkat csak akkor oldhatjuk meg eredményesen, ha összetartozandóságunk szilárd s megbonthatatlan egységben küzdünk nemzeti céljaink megvalósításáért!

..

Itt köszönjük meg a külföldön megjelenő számos magyar nyelvű sajtótermék emlékezőseit a csendőrnapi napról.

oooOooo

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Karácsonyi akciónról múlt havi számunkban közölt elszámolásból főleg-Értés folytán kimaradt az a 30 dolláros összeg, amelyet a welland-port colbornei csoportunk közvetlenül küldött meg Németországba egyik bajtársi család támogatására. Köszönnel hozzuk ezt most nyilvánosságra.

..

Szövetes Sándor örm. bajtársunk 1957. március 23-án tartotta esküvőjét Nagy Margit, északban született magyar leánnyal. Az egyházi szertartás a hamiltoni Kálmán János magyar református templomban történt ünneplés keretében, az ottani szokások szerint, mely bensőséges ünnepségen számos Bajtársunk vett részt, akik szoros rokonságait is személyesen fejezték ki az új magyar párnak.

A magunk részéről mi is minden jót kívánunk a fiatal párnak, legyenek olyan boldogok egész életük tartama alatt, mint amilyenek házasságkötésük alkalmával voltak.

..

A Hadviselő Világszövetsége 35 nemzet részvételével Genfben tartott ülésén elhatározta, hogy beadványt intéz az ENSZ-hez, amelyben követeli, hogy a magyar Magyarhozott határozatok végrehajtására nyomást gyakoroljanak a Kremli vezetői, valamint magyarországi helytartóik, a Kádár János által vezetett s orosz fegyveres erővel hatalmon tartott uszve-

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a BL-re. a közp. segélyalapra.

vezett magyar kormányra. Sikre szállt azért is, hogy mindenik új magyar menedzset, akik az októberi szabadságharcban résztvettek, hadviselőeknek tekintsenek.

Az 8thatalmi bizottság, melyet az ENSZ küldött ki az októberi magyar szabadságharc és az a való orosz fegyveres beavatkozás okainak megállapítására, befejezte a szabad földön eszközölt kánukihallgatásait.

A bizottság tagjai most azon a memorandumon dolgoznak, melybe megállapításnak eredményeit rögzítik, és amelyet az ENSZ 6. évi szeptember hónap kezdődő rendes közgyűlésén kíván tárgyalni. A memorandum vett hírek szerint már május hónapban elkészült, s éppen ezért szükséges, hogy az illetékes kormányok és az ENSZ főtitkárnak figyelmét felhívjuk arra, hogy a magyar ügy tárgyalására soronkívül hívják egybe a nevezett szervezet közgyűlést.

A hónapokig tartó s ezt még most követő nagy kisérdalom sok ezer magyar életébe, deportálásába s a hazai munkahiány miatt még számosabb becsületes magyar munkás más népi demokráciákba való áttelepítésébe került. A megtorlásban tobzódó otthoni béroncek elérhetik céljukat: a tisztesség magyar nép kiirtását!

Ugynevezett magyar kormány küldöttség tartózkodott március 20. és 28. között a Szovjetunióban Kádár vezetésével. E küldöttség fogadására a szovjet összes vezető személyiségek megjelentek. Kádár a Szovjetunióba údvözlő beszédjében Magyarországot há és igaz barátjaként jellemezte. Ismételtlen kifejezésre juttatta, hogy egyedül a szovjet hadsereg beavatkozásának köszönheti a "magyar nép", hogy a nemzetközi imperialisták által támogatott októberi ellenforradalom sikertelen maradt.

A "tárgyalásokról" kiadott közös kormány-nyilatkozat szerint a közel jövőben megtárgyalják a Magyarországon maradó szovjet hadsereg egységeinek erejét, állomását, valamint ezen katonai személyek jogi helyzetét. Ezenkívül a Szovjetunió gazdasági és ipari segítségét nyújt Magyarországnak gabonaművekben, szénben, vasércben és acélban, továbbá hosszlejtőgépeket, gépjárműt folyósít 750 millió rubel értékben. Viszont ezekkel a "segélynyújtások"-al szemben Magyarország köteles az ország területén fellelhető teljes uránércet "mindkét félre előnyös" arányban a Szovjetunióknak szállítani!

Mindenek: nem mások, mint a meggyűlölt kommunista rendszernek Magyarországon a szovjet katonai egységek szuronyával való fenntartása és a teljes kiszámányolás egy nagyhatalom által, mert hiszen ezzel szemben a kis országunk tehetetlen és védtelen.

Bajtársaink! Figyelmébe! 6. évi április hó elsőjével a Hollandiából külföldre irányított postai küldemények viteldíját lényegesen csökkenték. A sokszorosítás költsége pedig már március 1-vel megdugult. Felhívjuk áldozatkész Bajtársainkat, a további támogatásra, ha azt akarják, hogy a B.L. az odđigi terjedelomben és havonta megjelenhessék.

Istentől áldott és kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánunk minden Bajtársainknak és Olvasóinknak.

oooOooo

=====
H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T : ADDRESS-CIM: B.L.Szerkesztőség.
UTRECHT, Herwedokade 185 bis, NEDERLAND.
=====

DRUCKBERE
PRINTED MATTER
PERIODIQUE
DRUCKSTACHE

Aan Hoer
Nr. dr. Béla R e k t o r
Msr.
Herrn. 376. Eddy Rd,
CLEVELAND 8, Ohio

PER LUCHTPOST
PAR AVION

